

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

for nævnenes og boligrettens skøn og afgørelser, både angående vedligeholdelse og lejeforhøjelse. Vedrørende frivillige aftaler om lejeforhøjelse lægger det ærede medlem så stor vægt på, at nævnene ikke skal godkende dem, men kun kan tilsidesætte dem, men det væsentlige i denne bestemmelse er efter min opfattelse, at der peges på, at nævnene skal gribe ind, når aftalen ikke er rimelig.

Lovforslaget indeholder, som fremhævet af boligministeren, en række ændringer i favør af lejerne og en række ændringer i favør af grundejerne, og jeg skal i almindelighed ikke fordybe mig i dem, men jeg vil gerne slutte mig til det ærede medlem hr. Ingvar Dahl's udtalelse om ønskeligheden af, at man fik udarbejdet og gennemført en normalkontrakt. Der indeholdes i lovforslaget efter min mening et fremskridt i henseende til lejeaftalen, idet det af en bestemmelse fremgår, at det af lejeaftalen tydeligt skal fremgå, på hvilke punkter den afviger fra lejeloven.

Der har været fremsat ønske om at nå til større frihed, men samtidig været en erkendelse af, at dette var uhyre vanskeligt. Hvad angår tofamiliehusene, er der som allerede omtalt foreslået en væsentlig ændring i retning af større frihed for ejeren til at sige op. Men fuld frihed kan man efter min mening heller ikke forsvare at give i en tid, da man stadig ikke ved, hvor den lejer, der bliver sagt op, skal finde sig en bolig.

I det politiske udvalg behandlede vi også det spørgsmål, om man ikke kunne komme de enlige ældre mere til hjælp, end tilfældet er efter den nugældende lovgivning og nugældende praksis. Det har jo været således, hvad der i og for sig er naturligt, når der er boligmangel, at man først og fremmest har taget hensyn til familier og navnlig familier med børn. Men, som det også blev erkendt her i tinget, da vi talte om loven vedrørende indretning af taglejligheder, kan man ikke fortsat skyde en klasse af medborgere fra sig, fordi de ikke har ægtefælle eller børn, år efter år nægte dem ret til at få en lejlighed og sige: I må hele jeres liv bo i udlejningsværelser. Men også jeg må erkende, at det ikke lader sig gøre at fastsætte klare bestemmelser på dette område i loven. Jeg vil imidlertid henlede opmærksomheden på en bemærkning i betænkningen, som henstiller til boliganvisningsudvalgene ved godkendelse af lejemål til ledige lejligheder i fremtiden i højere grad at tage hensyn til ældre enlige — og her tænker man jo på mennesker, der er 40 år

og derover. Jeg ved meget vel, at det er kommunerne, det er boliganvisningskontorerne, som på dette område må fastlægge deres praksis og naturligvis må tage hensyn til de lokale forhold, men jeg vil meget henstille til boliganvisningsudvalgene at være mere smidige på dette område.

Jeg var meget glad for, at den højtærede boligminister under omtalen af de ældre enlige og nybyggeriet udtalte, at han så med velvilje på, at der også i nogen måde blev tænkt på dem, men jeg ville også sætte megen pris på en udtalelse af boligministeren om, at det ville være ønskeligt, om boliganvisningsudvalgene i højere grad end tidligere ville have dette synspunkt i erindring, således at de ikke altid for at godkende et lejemål til en ledig lejlighed forlanger, at der samtidig skal frigives en anden lejlighed.

Dernæst vil jeg gøre nogle bemærkninger om byggestøttelovforslaget. Mit parti og jeg er yderst tilfreds med, at den sociale linie i byggestøttelovgivningen opretholdes, men vi erkender fuldtud de økonomiske vanskeligheder, landet er i, og at man derfor må tage visse hensyn og som følge deraf ikke kan gennemføre alle de forslag, som fandtes i fhv. boligminister Kjærbo's oprindelige lovforslag. Jeg mener dog, at vi har understreget linien i det nye forslag ved at give yderligere hjælp til gamle, invaliderentemodtagere, familier med børn og enlige mødre.

Da vi den 16. november 1949 her i tinget behandlede et andet forslag til ændring af byggestøttelovgivningen, udtalte jeg min og mit partis bekymring for, at den byggestøttelovgivning, vi havde gennemført, kunne have haft uheldig indflydelse på byggeomkostningerne. Det katastrofale i de stigende byggeomkostninger har fra anden side været fremført i dag. Jeg fremhævede dengang, at man nærmere måtte undersøge, hvordan de samfundsmæssige byggeomkostninger blev ved den boligpolitik, man førte, og ved de samfundsmæssige byggeomkostninger må man altså ikke alene tage hensyn til de omkostninger, der direkte indgår i byggeriet, men også til de udgifter, som det offentlige har i den anledning. Ministeren berørte slet ikke dette spørgsmål i sin fremsættelsestale, til trods for at det politiske udvalg har haft samråd med ministeren herom. Jeg mener, at udviklingen i de senere år har gjort det endnu mere tvungende nødvendigt, at man tager spørgsmålet op til behandling, og også jeg vil henlede opmærksomheden på, hvad nationalbankdirektør Svend Nielsen sagde for et par dage siden, nemlig at man måtte stille sig det spørgsmål, hvorvidt nogle af de penge, som de billige statslån skulle